

РАН БОСИЛЕК ЗЛАТЕН РАК

chitanka.info

Имало едно време един рибар. Той имал жена и три деца. Всеки ден рибарят отивал да лови риба. Каквото улавял, продавал го на царя. Един ден уловил златен рак. Като се завърнал в къщи, турил рибите в една тава, а ракът оставил на полицата. Жената на рибаря се заловила да чисти рибите. Изведнъж тя чула глас, който казал: „Възпретни си по-добре ръкавите, да се не изцапат!“

Погледнала жената наоколо, видяла рака горе и му рекла:

— Ха, ти си знаел да приказваш!

Тя го снела и го турила в една паница. Когато се завърнал мъжът ѝ, седнали на трапезата да вечерят. Изведнъж ракът се обадил от паницата:

— Дайте и на мене да си хапна!

Смаяли се мъжът и жената и му сложили малко от гозбата в една паничка. Като се наел ракът, погледнали и какво да видят в паничката? Намерили я пълна със злато. Оттогава рибарят и жена му обикнали много рака. Всеки ден паничката била все пълна със злато.

Един ден ракът казал на рибарката:

— Иди при царя и му кажи, че искам да се оженя за малката му дъщеря.

Жената отишла и обадила на царя, каквото ѝ поръчал ракът. Царят се засмял, но си помислил дали ракът не е някой омагьосан царски син, та рекъл:

— Иди, жено, и кажи на рака, че ще му дам дъщеря си, ако утре заран пред двореца ми вдигне зид, по-висок от най-високите кули, и ако на тоя зид поникнат всички цветя, каквито има по света.

Жената се върнала в къщи и обадила на рака каквото поръчал царят. Ракът ѝ дал златна пръчка и казал:

— Иди пак при царя и удари три пъти мястото, гдето ще почва стената, и утре царят ще я види изградена.

Жената отишла и направила какво ѝ поръчал ракът. Като се събудил заранта царят, какво да види. Всичко, което поискал, станало пред двореца му. Жената отишла пак при него и му рекла:

— Каквото заповяда, направено е.

— Да — отговорил царят, — но аз ще дам дъщеря си, ако пред двореца ми бъде направена чудна градина с три извора. От единия да тече сребро, а от другия — злато, от третия — скъпоценни камъни.

Жената ударила с омагьосаната пръчка, и на другата заран всичко било направено, както пожелал царят. Тогава царят се съгласил да даде дъщеря си. На другия ден трябвало да стане сватбата.

Преди да тръгне за двореца, ракът казал на рибаря:

— Вземи тая пръчка, па иди почукай на тая и тая планина. Ще излезе един арапин и ще те попита какво искаш. Ти му кажи: „Прати ме твоят господар, да ми дадеш златната му дреха, дето грее като ясно слънце“. После ще му поискаш венчалната рокля, украсена с безценни камъни, и още златната възглавничка. Донеси всичко тука.

Рибарят отишел, направил, както му било поръчано, и донесъл всичко. Ракът се облякъл в златната дреха и се качил на златната възглавничка. Рибарят го взел и го понесъл към двореца.

Като дошли в двореца, ракът дал другата дреха на царската дъщеря. После останал насаме с нея и рекъл:

— Аз съм син на най-силния цар в света. Но съм прокълнат да бъда през деня рак и само ноще човек. Когато поискам, мога да се превръщам и на орел.

Още същия ден венчали ракът с царската дъщеря.

На вечерта ракът се превърнал на хубав момък. Но на другата заран той пак навлякъл рачешките черупки. Така ставало всеки ден.

Всички в двореца се чудели как царската дъщеря може да бъде тъй любезна и внимателна към рака. Те дебнели, но не могли да открият нищо.

Изминало се така цяла година. Царската дъщеря добила син. Кръстили го Венеамин. Царицата се ядосвала много, че имала такъв зет. Един ден тя рекла на царя:

— Я попитай нашата дъщеря дали не иска да се омъжи за другиго и да остави рака.

Като попитали царската дъщеря, тя отговорила:

— Този мъж ми е отреден. Само него искам.

Царял казал:

— Утре вечер ще свикам на събор всички знатни момци. Който ти хареса, за него ще те омъжа.

Вечерта царската дъщеря разказала всичко на рака. Той й рекъл:

— Вземи тая пръчка, па иди и почукай в градината. Ще излезе един арапин и ще те попита: „Защо ме викаш, какво искаш от мене,

девойко?“ Ти му кажи: „Прати ме твоят господар да му дадеш златната дреха, сабята и сребърната ябълка“. И донеси ми всичко.

Царската дъщеря отишла и получила дрехата, сабята и ябълката. На другата вечер ракът се облякъл и отишел на събора, който свикал царят. Преди да тръгне, рекъл на жена си:

— Да не би, като ме видиш, да кажеш, че аз съм ракът. Защото тогава трябва да те напусна. Седни със сестрите си на прозореца! Аз ще мина покрай вас и ще ти подхвърля сребърна ябълка. Ти я хвани и я прибери. Ако те попитат кой съм аз, ти кажи, че не ме познаваш.

Като рекъл, това, той я прегърнал, повторил още веднъж заръката си и заминал. Царската дъщеря отишла със сестрите си на прозореца и гледала събора на знатните момци. Изведнъж нейният мъж минал на кон под прозореца и подхвърлил ябълката. Тя я хванала и се върнала в стаята си. След малко дошел там и мъжът ѝ.

Баща ѝ се чудил много, гдето тя не харесала ни един знатен момък. Затова свикал втори събор. Ракът поръчал сега същото, което и, преди, само че вместо сребърна ябълка, царската дъщеря получила от арапина златна. Преди да тръгне за събора, ракът казал на жена си:

— Тоя път ти ще ме издадеш.

Тя отвърнала, че няма да го издаде и му се заклела. Но той повторил думите си и тръгнал.

Вечерта царската дъщеря стояла с майка си на прозореца. Изведнъж мъж ѝ минал на кон по улицата. Подхвърлил златна ябълка. Майка ѝ се разгневила много. Дръпнала дъщеря си и извикала:

— И тоя ли не ти харесва, глупава щерко!

Дъщерята извикала уплашено:

— Че нали това е ракът!

Тогавя майка ѝ се разгневила още повече, защото не ѝ обадила това по-рано. Отишла бързо в стаята ѝ. Взела черупките на рака и ги хвърлила в огъня. Горката царска дъщеря плакала много, но нищо не помогнало: мъж ѝ изчезнал безследно.

През туй време един старец вървял край една река и потопил късче сух хляб във водата, за да го изяде. Притекло се едно куче, грабнало хляба от ръката му и избягало. Старецът го подгонил. Но кучето достигнало до една врата, блъснало я и се вмъкнало вътре. Старецът влязъл подир него. Слязъл по една стълба — и отпреде му се изпречил хубав дворец. Влязъл вътре и намерил сложена трапеза за

дванадесет души. Скрил се зад една голяма картина да види какво ще стане. Към обед чул голям шум. Затреперал от страх. Както стоял зад картината, видял през прозореца дванадесет орли. Обзел го още по-голям страх. Орлите се спуснали в един вир, окъпали се — и станали дванадесет чудно хубави момци! Момците влезли в двореца и седнали на трапезата. Един от тях взел чаша, напълнил я с вино и рекъл:

— Пия за здравето на баща си!

Така се изредили да пият наздравица за едно, за друго. Последният казал:

— Пия за здравето на обичната си жена и на милото си детенце! Проклетата да е майка ѝ, че изгори черупките ми!

Заплакал горчиво.

Момците излезли, окъпали се пак във вира, превърнали се отново на орли и отлетели. Старецът излязъл, изкачил се пак на горната земя и си отишел в къщи. Като ходел из града, чул, че царската дъщеря била болна и че много обичала да ѝ разказват приказки. Старецът отишел в двореца. Пуснали го при царската дъщеря. Той ѝ разказал всичко, каквото се случило с него. Щом свършил, царската дъщеря го попитала:

— Знаеш ли пътя за оня подземен дворец?

— Много добре го зная — отвърнал старецът.

И тя пожелала да я заведе в тоя дворец.

Старецът я завел и се скрил заедно с нея зад голямата картина. Дошли орлите. Превърнали се на хора. Тутакси царската дъщеря познала мъжа си между дванадесетте момци. Искала да излезе и да му се обади, но старецът я задържал. Момците седнали на трапезата и мъж ѝ пак вдигнал чаша с думите:

— Пия за здравето на обичната си жена и на милото си детенце! Проклетата да е майка ѝ, че изгори черупките ми!

Царската дъщеря не могла да се сдържи повече, впуснала се и прегърнала мъжа си. Той я познал изведнъж и рекъл:

— Спомняш ли си, като ти казах, че ще ме издадеш? Сега виждаш колко съм бил прав. Но миналото минало. Слушай какво ще ти кажа! Още три месеца ще бъда прокълнат. Ако искаш, можеш да живееш дотогава тук.

Царската дъщеря останала и рекла на стареца:

— Иди в двореца и обади на родителите ми, че съм останала тук.

Старецът отишел и направил, както му поръчала царската дъщеря. Родителите ѝ много се натъжили.

Но трите месеца се минали бързо. Царският син станал най-сетне човек. Той и жена му се завърнали най-напред при милото си детенце, после отишли в бащиното му царство, дето ги посрещнали с голяма радост.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.